

Amikor Isten áldását kérjük további önzetlen működésére, a legszívesebb készséggel bocsátjuk ezentúl is rendelkezésére egyesületünk odaadó munkáját, s tisztelettel arra kérjük, hogy az erdőgazdasággal és egyesületünkkel szemben is annyiszor tanúsított megértő jóindulatát a jövőben is tartsa meg részünkre.

A Mindenható adja meg odaadó fáradozására minden emberi munka legszebb koronáját, a sikert!

B. Z.

Polyáni TUZSON JÁNOS dr. † **1870—1943**

December 16-án még velünk volt egyesületünk közgyűlésén s ott és a közös ebédén örömmel láttuk, hogy legutóbbi súlyos bal-esete gyógyulóban van, a testi fájdalom nem csökkentette szelleme frissességét, nem rontotta áldott jókedélyét.

Annál jobban lesújtott bennünket a gyászír, hogy nemes magyar szíve két napra rá megszűnt dobogni, s a Mindenható magához szólította Őt, aki igen nehezen betölthető úrt hagyott maga után összes munkaterületein, de különösen kartársai szívében.

1870-ben Szászcsanádon született, főiskolai tanulmányait a selmecbányai erdészeti akadémián végezte el, s egy ideig Selmecbányán működött, mint tanársegéd. Hosszabb európai tanulmányutat tett külföldön, továbbképezte magát Münchenben, majd Berlinben és Kopenhágában dolgozott. 1905-ben lett a budapesti egyetem magántanára, 1918-ban pedig a növényrendszertan nyilvános professzora.

Kezdetben főleg a fásnövények szövettanával foglalkozott, később kutatásai területét a növényrendszertan és növényföldrajz felé fordította. Ezen a téren hatalmas tudományos munkát fejtett ki: irodalmi működésén túl megalapította a budapesti egyetem növényföldrajzi intézetét, ő szerkesztette a „Botanikai közlemények“-et. Már a párisi világiállításon kitüntető elismerést kapott különböző preparátumaiért. Jelentős hírnévre tett szert az ipari szempontból kártékony gombafajta kutatásával. Több ízben tanulmányozta a Balkán-félsziget növényvilágát, 1912-ben hosszabb útat tett Oroszország déli részén és a délorosz pusztákon át eljutott Ázsiába is. Az itt gyűjtött növényeit a budapesti egyetem herbáriumában helyezte el.

Nagy érdemei vannak a gyógynövény-termesztés, valamint a magyarországi szikes talajon végzett kutatások terén is.

Fanatikus volt az Alföld fásításának és az alföldi puszták hasznos növényekkel való betelepítésének. Különösen az utóbbi évtizedekben foglalkozott sokat a magyar Alföld problémáival és rajongó szeretettel, lelkesedéssel igyekezett minél többet ebben az

Polyáni Tuzson János dr. †
1870–1943.

irányban elérni. Mind a budapesti növénykertben, amelynek hosszabb ideig igazgatója volt, mind saját birtokán rendkívül értékes eredményeket ért el növényrendszertani kísérleteivel.

Legkiemelkedőbb irodalmi munkája a „Rendszeres növénytan“-a és „A Magyar Alföld növényföldrajza“ c. műve.

Nemcsak kiváló tudós, hanem igen kitünő, az ifjúság előtt közszeretben álló és tiszteletreméltó pedagógus volt. Szerette az ifjúságot, a budapesti egyetemen több jóléti intézményt alapított, úgyhogy ezen a téren is hervadhatatlan érdemei vannak.

A magyar erdészet mindezekeken felül egyik legnagyobbját siratja benne. Alig volt szakunknak olyan területe, amelyen nem végzett úttörő munkát, s nagyszerűen felfelé ívelő pályája sohasem csökkentette az erdőgazdasághoz való ragaszkodását. Több mint 2 évtized óta volt tagja igazgató-választmányunknak, s állandó meleg érdeklődés fűzte Őt az egyesület minden megmozdulásához.

Ravatalára koszorút helyeztünk és fájó szívvel, könnyes szemmel kísértük december 21-én utolsó útjára, amely visszaadta Őt az annyira szeretett magyar földjének.

* * *

És itt a végén hadd küldjem Utánad azt, amit az öreg szív nem engedett ravatalodnál elmondani.

Büszkék voltunk Rád, aki úgy váltál ki közülünk, amint a sudár fenő tör magasra a környező bokrok közül.

Büszkék voltunk arra, hogy közülünk indultál el; de még inkább arra, hogy pályád csúcspontján sem tagadtál meg bennünket, s nemcsak mi vallottunk mindig büszkén a Magunkénak, de Te is büszkén vallottad Magadat hozzánk tartozónak.

De ez a büszkeség, bármilyen nagy volt is, eltörpült a nagyrabecsülés, a kartársi szeretet mellett, amellyel szívünkbe zártunk s amelyet csak az tud teljesen megérteni, akire magára is rányomta a selmeci főiskolai élet a maga soha el nem törülhető bélyegét!

Elismerjük, nagy úrt, nehezen pótolható hiányt hagyta Magad után életed minden munkaterületén, de a legnagyobb veszteg mégis a miénk, akik még a több mint félszázad óta hűséges és igen sokban vezető munkatárson felül az embert, a hűséges, kedves, megértő és szerető jóbarátot is siratjuk Benned.

S ez az érzésünk nem szakad meg földi pályáddal, de elkísér a síron túl is s ezért nem a szokásos „Isten veled“-del búcsúzunk Tőled, hanem csak a viszontlátásig.

Addig pedig legyen Neked könnyű az a magyar föld, amelyet annyira szeretél, amelyért annyit dolgoztál s amelynek aligha volt Nálad szeretőbb, megértőbb, hűségesebb művelője és munkatársa.

B. Z.